

CURIERUL ROMÂNESC

(RUMĂNSKA KURIREN)

Anul 19, nr. 217-219

PUBLICAȚIE TRIMESTRIALĂ

Octombrie-Decembrie 1998

Ansvarig utgivare

SILVIA CONSTANTINESCU

Editor responsabil

Adress: Altvägen 99, 142 42 SKOGÅS, SWEDEN

Tel & Fax: + 46.8.7715736, 7717417.

VALENTIN HOSSU-LONGIN

Director la Departamentul Informațiilor Publice:

"ROMÂNII DIN IMEDIATA APROPRIERE A ACTUALELOR FRONTIERE TREBUIE AJUTAȚI MATERIAL ȘI FINANCIAR, SĂ-ȘI PĂSTREZE LIMBA, CREDINȚA ȘI TRADIȚIILE, ROMÂNILOR DIN DIASPORA (EXIL, EMIGRAȚIE) ESTE IMPERIOS NECESAR SĂ LI SE ACORDE ÎNCREDERE, SĂ LI SE ÎNTINDĂ MÂNA, EI PUTÂND SĂ VINĂ ÎN SPRIJINUL ȚĂRII-MAME."

S.C.: Domnule Valentin Hossu-Longin, ați fost reprezentatul guvernului la întrunirea românilor din exil, ROMFEST. Doresc să vă pun câteva întrebări legate de această manifestare și de contribuția guvernului în realizare ei, dar nu înainte de a vă ruga să vă prezentați. Cine sunteți domnule Valentin Hossu-Longin?

Valentin Hossu-Longin: Nu sunt un exilat și nici nu poate fi vorba de "exilul interior", cum a fost cazul Seniorului Coposu... M-am născut în București, la 21 iulie 1939, într-o familie de ardeleni. Tatăl meu, Emilian, venise în "Vechiul Regat" pentru a face Politehnica, pe care a absolvit-o în 1936. El, al unsprezecelea copil al învățătorului Gheorghe Hossu, făcea parte dintr-un mare arbore cu adânci rădăcini în nordul Transilvaniei, prima atestare datând de la începutul secolului XVI. Stră-strămoșul nostru se numea Lungu și, printr-un act de vitejie, trebuia înnobilit, drept care mai întâi a fost maghiarizat; în ungurește, lung=hoszu. Veacuri de-a rândul, din această familie au crescut, în special, învățători și preoți, care după 1700 au îmbrățișat religia greco-catolică, devenind propovăduitori ai "Școlii Ardelene" în lumea satelor. Primul ieșit în evidență a fost avocatul Francisc Hossu, memorandist, care în 1892 și-a adăugat cognomenul Longin, pentru a arăta nu numai că este român, ci și de vîță latină! Ulterior, a devenit ginerele eminentului patriot George Pop de Băsești, președintele Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, cel care, alături de Iuliu Rațiu și alți frunțași ardeleni, pusese bazele Partidului Național Român, în structura căruia a crescut Iuliu Maniu, "țărănistul" martir de mai târziu. Încă un nume mai vreau să evoc: episcopul Iuliu Hossu, membru al Academiei Române, care după 1948 a cunoscut, timp de 22 ani, aproape toate pușcăriile și domiciliile forțate ale dictaturii comuniste. Ultimii ani de viață i-a petrecut la mănăstirea ortodoxă Căldărușani, unde a fost ridicat la rangul de Cardinal "in pectore" (în secret, plecând spre Ceruri în ziua de 29 mai 1970. Acolo, la mănăstire, îl vizita, o dată pe lună, tatăl meu - fost deținut politic; făcuse parte din faimosul proces al "sabotorilor" Canalului Dunăre-Marea Neagră (august-septembrie 1952), lotul II, fiind condamnat la muncă silnică pe viață (din lotul I, trei inculpați au fost condamnați la moarte și executați!). Prin anii '55-'56, vei rămăși în viață s-au întors acasă din minele de plumb de la Cavnic și Baia Sprie, condiderându-se că au fost... nevinovați! În vremea aceea, printr-un act de mare curaj, dirigintele meu de la Liceul "N. Bălcescu" (fost "Sf. Sava") m-a transferat la Liceul "I.L. Caragiale" (fost "Titu Maiorescu"), pe care l-am ab-

RADU MURGESCU Jr.

Președintele Uniunii Românești:

"NOI DIN EXIL, CA ȘI CEI DIN ȚARĂ, NE LUPTĂM CU "SCHIMBAREA" NEREALIZÂND CĂ SCHIMBAREA ÎNCEPRE CU NOI!"

S.C.: Primul nostru contact s-a făcut ca urmare a lucrării tale pe Internet despre "Publicații românești pe Internet". Am continuat să "corespondăm" prin e-mail, din când în când am și publicat în CURIERULUI ROMÂNESC informații de la UR. Ne-am întâlnit la ROMFEST și așa ne-am cunoscut personal. Despre UR și ROMFEST aș dori să discut cel mai mult cu tine, dar nu înainte de a te prezenta cititorilor CURIERULUI ROMÂNESC. Și te rog să le povestești și despre medaliile tale. Cine este Radu Murgescu?

Radu Murgescu: M-am născut în București pe 4 Octombrie 1967. Am urmat cursurile Liceului "Gheorghe Lazar", în clasa cu Florin Piersic jr, până la plecarea în Statele Unite, unde am terminat facultatea de cibernetică. Dețin o experiență de lucru diversă în marketing și lucrez de peste zece ani pentru o companie mult-națională, fiind considerat un bun specialist, răspunzând de investiții de multe milioane de dolari. Sunt căsătorit cu Magda și avem un baiat de șase ani. Am participat în Razboiul din Golf alături de forțele aliate și am primit următoarele decorații: Medalia Eliberării Kuwaitului (din partea Arabiei Saudite), Medalia Serviciului în Asia de sud-vest cu doua stele de bronz, Medalia Armatei pentru Succes, cu frunza de stejar, Medalia Serviciului în Apararea Națională și multe alte medalii și citații pe câmpul de luptă. De asemenea, am creat prima colecție de Publicații românești de pe Internet (<http://ziare.com>).

S.C.: Ești un exilat. Ce a însemnat acest exil pentru tine? Sau, cum ai ajuns în USA?

R.M.: Am reușit să primim pașapoartele în 1987, după o perioadă în care comuniștii au făcut tot ce au putut pentru ca noi să suferim. Tatăl meu, un inginer de elită, a fost mutat forțat pe un șantier ca muncitor cu salariul redus. Sora mea a fost dată afară de la Liceul de artă "Nicolae Tonița" la cererea unui ofițer de Securitate, pentru a face loc copilului său, care nu trecuse examenul de admitere. Chiar și soția mea a fost interogată și amenințată de organele de Securitate. Pot spune ca durerea exilului a fost ruperea de prieteni și de locurile în care am copii-lărit. Totuși, exilul ne-a oferit șansa de a gândi liber, de a trăi într-o țară demo-cratică și de a ne realiza profesional.

S.C.: Există o anumite psihologie a exilatului, a celui care locuiește departe de țara de origine, sau USA te ajută să treci mult mai repede peste acest handicap?

R.M.: Încă de la plecare am păstrat dragostea pentru România. În afară de dragostea de țară, pe care noi exilanții o avem în comun, am simțit frica de a ne asocia cu alți români datorita faptului că Securitatea reușe să se infiltreze în mijlocul comunităților românești. Din această cauză mulți au preferat să se integreze în totalitate în țara adoptivă și să rupă legăturile cu români și România.